

Aan de Vaart.

gek van d'r, zoo gek als-d-i nog nooit van een meisje geweest was en Joost wou d'r trouwen"...

Eens, op een middag, dat Sanders weêr even naar Wemel geslipt was, keerde hij met Joost terug.

Zij was in het kamertje bezig 't fornuis te poetsen.

„Bert... daar heb je-n-'m nou, daar heb je nou Joost!"... juichte het ventje. „Hij komp je hale, meid!"...

Zij beefde over alle leden; het bloed steeg naar haar wangen op. Brammen, roode kop, poenige jas, bruin met gele ruiten, roze-befiguurd overhemd en manchetten, stapte de kamer in, op haar af.

„Zoo, lieve kind"... grinnikte hij grappig, haar een wee-klamme hand toestekend. — Ze rilde. Al het krachtig-frissche van haar jong, gezond lichaam, aan veel lucht gewend en ruimte, kwam in opstand tegen dit mufte, klefferige...

Joost was blijven koffiedrinken, was met zijn stoel vlak tegen haar aan gekropen. En toen hij daarna eindelijk weg zou gaan, weêr naar Wemel terug, had hij met zijn breeden duim en wijsvinger een blinkenden rijksdaalder uit zijn vestjes-zakje gehaald en dien op de tafel doen rinkinken. Het bruggewachttertje vloog er op af, knorde van genoegen: „Joost komp je hale... Joost komp je hale"... kreunde hij zacht-plezierigjes voor zich heen.

„Ja, kom meid... me spullen eens zien... me nieuwe verandatje... of ze daar sijn zulle zitte van de zomer"... noodigde hij uit.

„Nee... nee..." weigerde ze schor.

Joost fronste de wenkbrauwen; even flikkerde er een kwaadaardig iets in zijn oogen.

„Niet?" vroeg hij, dringend.

„Nee, nee..."

„Nou... dan kom ik vanavond laat, net als de boeman bij de stoute kindertjes!"... lach-dreigde hij, als een quasi-grap.

VII.

Eerst toen zij dien avond in bed lag kwamen Joosts laatste woorden weêr in hare gedachte terug. — Vanavond had hij gezegd; hij was er nog niet geweest; hij zou dus nog komen. Och wat, malligheid, net-of-i dat doen zou...

trachtte ze zichzelf gerust te stellen. Ze ging op haar rug liggen, de handen gestrengeld onder haar hoofd, op 't kussen. Ze zou vooreerst toch wel niet in slaap kunnen komen. Kom, nu aan wat anders trachten te denken... hè, wat wou ze dat 't gauw zomer werd. Je voelt je dan veel prettiger, vooral hier zoo buiten. In 'n stad heb je 's winters nog 's wat... comedie of zoo, maar hier, zoo op 't open veld, kon het 's winters wel 's wat iesegrimmig wezen. Hu, die winter van twee jaar geleden; ze moet nog rillen als ze er aan denkt. — Lekker, zoo 's zomers buiten; ze verlangde d'r naar dat de koeien weêr op 't land kwamen. Ze was benieuwd of die rood bonte van boer Gijbels d'r óók weêr zijn zou. En dan zou ze Krelis vragen of ze ook weêr 's melleke mocht... Joost! wat zou die vent toch van d'r willen? 't Leek vanmiddag wel, toen met dat geld, of ze an 'm verkocht werd. Zij, verkocht aan Joost! Ze wou nog liever! Ze had niks met die kerel te maken. Zij trouwen met Joost! Verbeeld je! Ze zag zich al in die apekooi van 'm staan, achter de toonbank, en zich dan van de eerste de beste kwājongen, die 'n potje bier nam, alles maar laten welgevallen. Welzeker!... „Dan kom ik vanavond laat, net als de boeman bij de stoute kindertjes!"... De vent is niet wijs, met z'n aardigheden... Gek, dat-i nou maar niet uit haar gedachten wou blijven... „Dan kom ik vanavond laat... kom vanavond laat!"... Opeens schokte het met een schrikje door haar heen: God! als het eens waar was, als hij 't toch heusch eens gemeend had!?

Malligheid, malligheid, drong zij zich zelve er tegen in. Maar het denkbeeld, dat hij nog komen zou, wilde haar niet meer loslaten. 't Kòn toch zijn... 't kòn toch... Malligheid, malligheid.

Zij voelde hoe haar wangen begonnen te gloeien; zweetdruppels kwamen haar op 't voorhoofd. Ze hield haar adem in, luisterde in de duisternis van 't kamertje. — Alles was stil; ze hoorde hoe buiten het water tegen de peilers der brug aanklotste. Groot en star keken haar oogen naar waar de deur was. Ach kom, lariume... drong ze zich